Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλήφθη παραχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΚΑΠΛΑΘΗΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ὀκτωβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 43

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΘΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 329)

Ἡ ἅμαξα ἐξεκίνησεν ἀμέσως τὴν πρωΐαν καὶ διηυθύνθη πρὸς δυσμάς.

Κατὰ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικώτατος. Ὁλονὲν ἐπλησίαζαν πρὸς τὰ Οὐράλια Ὄρη. Τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ γίνεται βαθμηδὸν ἀνωφερὲς καὶ οἱ ρέννοι μετὰ δυσκολίας ἔσυρον τὴν ἅμαξαν, καταβεβλημένοι καὶ ὑπὸ τοῦ καύσωνος. Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν τους ἀντικαθίστων δι' ἵππων· ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ὁ Κασκαμπὲλ ἐπέμενε νὰ εἰσέλθῃ θριαμβευτικῶς εἰς τὸ Πέρμον ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ εἴκοσι ρέννων.

Τὴν 28 Ἰουνίου, μετὰ πορείαν ἑβδομήκοντα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Ὀβιδος, ἡ Εὔδρομος Οἰκία ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον Βερνικῆ. Ἐκεῖ ἐπέδειξαν τὰ διαβατήριά των,—διατύπωσις, ἡ ὁποία δὲν ἐπροκάλεσε καμμίαν παρατήρησιν. Ἐκεῖθεν ἡ ἅμαξα διηυθύνθη πρὸς τὰ Οὐράλια, τῶν ὁποίων δύο κορυφαί, τὸ Τέλπεσον καὶ τὸ Νιντχούρ, ὕψος 1200—1600 ποδῶν, ἔκλειον τὸν ὁρίζοντα. Δὲν ἐπροχώρουν πολὺ ταχέως· καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχον καιρὸν νὰ χάνουν, ἂν ἤθελαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ Πέρμον, ὅταν ἡ πανήγυρις θὰ ἦτο ἀκόμη ἐν τῇ ἀκμῇ της.

Διὰ τὰς παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἐλογάριαζε νὰ δώσῃ ἐκεῖ ὁ Κασκαμπὲλ ἀπῆτει τώρα νὰ γυμνάζωντοι ὅλοι. Ἐπρόκειτο νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς φήμης των οἱ γάλλοι ἀπροβάται γενικῶς καὶ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἰδιαιτέρως. Διὰ τοῦτο ὑπεχρέωνε τοὺς ὑπ' αὐτὸν καλλιτέχνας νὰ ἐπαναλαμβάνουν κάθε ἑσπέραν, ὅταν ἐστάθμευεν ἡ ἅμαξα, τὰ γυμνάσιά των, μηδὲ τοῦ κ. Σεργίου ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σημαντικὰς προόδους εἰς τὴν ταχυδακτυλουργίαν.

«Τί τεχνίτης ποῦ γίνεσθε!» δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ καθηγητής του ὑπερῆφανος.

Τὴν 3 Ἰουλίου ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἐστάθμευσεν ἐντὸς δάσους πευκῶν καὶ σημυδῶν, εἰς τὸ κέντρον μικροῦ χώρου, γυμνοῦ ἀπὸ δένδρα.

Τὴν ἑπομένην οἱ ταξειδιῶται, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Ὄρτιχ καὶ τοῦ Κίρσεφ, θὰ ἤρχιζαν τὴν πορείαν δι' ἑνὸς τῶν στενῶν πόρων τῆς ὀροσειρᾶς, τὴν ὁποίαν προέβλεπον ἀρκετὰ δυσχερῆ, τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον θὰ ἐξηκολούθε ἀνήφορος..

Ἐπειδὴ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν συνόρων, φωλεὰ συνήθως λαθρεμπόρων καὶ κακοποιῶν, δὲν ἦτο ἀσφαλές, ἔπρεπε νὰ λάβουν μερικὰ προφυλακτικὰ καὶ ἀμυντικὰ μέτρα.

Τὸ ἑσπέρας ἦλθε λόγος περὶ τῶν δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐπαρουσίαζεν ἡ διάβασις τῶν Οὐραλίων. Ὁ Ὄρτιχ ἰσχυρίζετο ὅτι ὁ πόρος ὁ ὑποδειχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ — τὸ λεγόμενον πέραμα τῆς Πετχόρας, — ἦτο εἷς τῶν εὐβατωτέρων τῆς ὀροσειρᾶς. Τὸν ἐγνώριζε καλά, διότι τὸν εἶχε διέλθῃ μετὰ τοῦ Κίρσεφ, ὅταν ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον μετέβησαν εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν πρὸς συνάντησιν τῆς Βρέμιας.

Ἐνῷ ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Ὄρτιχ συνωμίλουν περὶ τούτων, ἡ Κορνηλία, ἡ Ναπολέαινα καὶ ἡ Καγέττη ἡτοίμαζον τὸ γεῦμα. Μέγα τεμάχιον δορκάδος ἑψήνετο εἰς καλὴν φωτιὰν ὑπὸ τὰ δένδρα καθὼς καὶ ἓν γλύκισμα ἀπὸ ριζάλευρον.

— Ἀπόψε δὲν θὰ ἔχετε κανένα παράπονον! ἔλεγεν ἡ καλὴ οἰκοκυρά.

— Φθάνει νὰ μὴν καῇ τὸ ψητὸ καὶ τὸ γλύκισμα! παρετήρησεν ὁ Μακρολέλεκ.

— Καὶ γιατὶ θὰ καοῦν, κύριε Μακρολέλεκα, ἂν προσέχῃς ὀλίγον νὰ γυρίζῃς τὴ σούβλα τοῦ ἑνὸς καὶ τὸν τέντζερη τοῦ ἄλλου; εἶπεν ἡ Κορνηλία.

«Τὰ τυφέκια καὶ τὰ ρεβόλβερ ἤρχισαν τὸν ἔργον τῆς καταστροφῆς.»
(Σελ. 338, στήλ. 6'.)

Οὕτως ὁ Μακρολέλεκας, ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν ἐμπιστευτικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωσεν ἡ Κορνηλία πρὸ τῶν φαγητῶν, ἐνῷ ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος ἐτριγύριζαν λαίμαργοι πέριξ τῆς πυρᾶς καὶ ἐλείχετο ὁ Τζὼν-Μπούλ, περιμένων τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο γεῦμα.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ἐκάθησαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν. Οἱ συνδαιτυμόνες εὗρον θαυμάσια τὰ φαγητά, τοὺς ἐπαίνους δὲ αὐτῶν ἀπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς ἡ Κορνηλία καὶ ὁ βοηθός της.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ κ. Σέργιος, ὁ Κασ-

καμπέλ, οἱ δύο τοῦ υἱοί καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ἐπειδὴ ἔκαμεν ἀκόμη πολὺ ζέστην, ἐπροτίμησαν νὰ ἐξαπλωθοῦν εἰς τὸ ὕπαιθρον ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐκεῖθεν ἄλλως ἡ φύλαξις τὴν νύκτα θὰ ἦτο πολὺ εὐκολωτέρα. Μόναι λοιπὸν ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα εἰσῆλθον καὶ κατεκλίθησαν εἰς τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν».

Τὸ ἑσπερινὸν λυκόφως παρετάθη μέχρι τῆς ἑνδεκάτης· τότε μόνον ἐπῆλθε τὸ σκότος τῆς νυκτὸς—νυκτὸς ἀσελήνου καὶ κάπως ὁμιχλώδους.

Ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ καλὰ σκεπασμένοι, ὁ κ. Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του ἠσθάνοντο ἤδη τὰ βλέφαρά των βαρέα εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ ὕπνου, ὅταν οἱ δύο σκύλοι ἤρχισαν νὰ δεικνύουν σημεῖα ζωηρᾶς ἀνησυχίας. Ἐμήκυναν τὸ ρύγχος ὀσφραινόμενοι καὶ ἐγρύλιζαν ὑποκώφως. Τί συνέβαινεν;

Ὁ Γιάννης ἐσηκώθη καὶ ἐκύτταξε γύρω.

Ἡ ἀνθρακιὰ ἐσβύνετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθὺ δὲ τὸ σκότος ἐβασίλευεν ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς ὄγκους τῶν πέριξ δένδρων. Ὁ Γιάννης ἐκύτταξε καλλίτερον, ἐνόμισε δὲ ὅτι διέκρινε κινητά τινα σημεῖα, σπινθηροβολοῦντα... Ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος ἐγαύγιζαν τώρα μανιωδῶς.

«Σηκωθῆτε! σηκωθῆτε!» ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης.

Εἰς τὴν στιγμὴν ὅλοι εὑρέθησαν ὄρθιοι.

«Τί τρέχει;» ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἰδὲς ἐκεῖ, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, δεικνύων τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα σημεῖα, ἀκίνητα ἤδη εἰς τὸ σκότος.

— Τί εἶνε αὐτά;

— Μάτια λύκων!

— Ναί... εἶνε λύκοι! εἶπεν ὁ Ὄρτιχ.

— Ὁλόκληρος ἀγέλη! προσέθεσεν ὁ κ. Σέργιος.

— Διάβολε!» εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

Τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ ἦτο βέβαια ἀνεπαρκὲς διὰ νὰ παραστήσῃ ὅλην τὴν σοβαρότητα τοῦ κινδύνου. Οἱ λύκοι θὰ ἦσαν συνηθροισμένοι κατὰ ἑκατοντάδας ἴσως πέριξ τοῦ ἀδένδρου μέρους τοῦ δάσους, τὰ δὲ σαρκοβόρα αὐτὰ εἶνε ἐκτάκτως κινδυνώδη, ὅταν εἶνε πολυάριθμα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Κορνηλία, ἡ Καγέττη καὶ ἡ Ναπολέαινα ἐφάνησαν εἰς τὴν θύραν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

— Τί εἶνε, μπαμπᾶ; ἠρώτησεν ἡ μικρά.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Λύκοι που νυχτοπερπατοῦν.. Πηγαίνετε εἰς τὰ δωμάτιά σας καὶ δόστε μας τὰ ὅπλα διὰ κάθε ἐνδεχόμενον».

Μετ' ὀλίγον τυφέκια καὶ ρεβόλβερ εὑρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Σεργίου καὶ τῶν συντρόφων του.

«Κράξατε τὰ σκυλιά!» εἶπεν.

Ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγκος, οἱ ὁποῖοι εἶχον προχωρήσῃ καὶ ἐγαύγιζαν μετ' ἀκρατήτου μανίας, ἀνεκλήθησαν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Γιάννη.

Ἐκυροβόλησαν τότε ὅλοι μαζὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν φωτεινῶν σημείων, φοβερὰ δὲ οὐρλιάσματα ἀνταπεκρίθησαν —ἀπόδειξις ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ σφαῖραι ἐπέτυχον.

Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ζώων πρέπει νὰ ἦτο μέγας, διότι ὁ κύκλος των συνεσφίγχθη καὶ πάλιν, πολλοὶ δὲ λύκοι, ἕως πεντήκοντα, εἰσώρμησαν εἰς τὸ ἄδενδρον μέρος τοῦ δάσους, ὅπου ἐστάθμευεν ἡ «Εὔδρομος Οἰκία».

«Εἰς τὴν ἄμαξαν! εἰς τὴν ἄμαξαν!» ἀνέκραξεν ὁ κ. Σέργιος. «Θὰ πέσουν ἐπάνω μας! Ἐκεῖ μόνον θὰ ἠμπορέσωμεν νἀμυνθῶμεν!

— Καὶ οἱ ρέννοι; εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Τώρα δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμεν τίποτε!»

Ἦτο ἀργὰ τῷόντι. Ἤδη οἱ πρῶτοι ρέννοι εἶχον κατασπαραχθῆ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι, κατωρθώσαντες νὰ σπάσουν τὰ δεσμά των, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κ. Σεργίου εἰσῆλθον ὅλοι καὶ ἐκλείσθησαν μετὰ τῶν δύο σκύλων εἰς τὴν ἄμαξαν.

Ἦτο καιρός! Οἱ λύκοι ἐφώρμησαν κατὰ τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» καὶ πηδῶντες ἔφθαναν μέχρι τῶν παραθύρων της.

—Τί θὰ γίνωμεν, χωρὶς ρέννους! εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ἄς διώξωμεν πρῶτα τοὺς λύκους καὶ βλέπομεν, ἀπήντησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Θά το κατορθώσωμεν, τί διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶνε πάρα πολλοί, παρετήρησεν ὁ Ὄρτιχ.

— Καὶ νὰ μή μας λείψουν τὰ πολεμοφόδια» προσέθεσεν ὁ Κίρσεφ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, πῦρ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Σέργιος.

Τότε, διὰ τῶν ἡμιανοίκτων παραθύρων, τὰ τυφέκια καὶ τὰ ρεβόλβερ ἤρχισαν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς. Ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυροβολισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐρρίπτοντο καὶ ἀπὸ τὰ τρία πλευρὰ τῆς ἁμάξης, ἐφαίνοντο ἤδη ἀρκετοὶ λύκοι, περὶ τοὺς εἴκοσι, κατακείμενοι, σκοτωμένοι ἢ βαρέως πληγωμένοι. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνέκοπτε τὴν μανίαν τῶν θηρίων, οὔτε ὁ ἀριθμὸς των ἠλαττοῦτο. Ἀπεναντίας οἱ ἐφορμῶντες ἀνήρχοντο ἤδη εἰς ἑκατοντάδας.

Πολλοὶ ἐχώνοντο κάτω ἀπὸ τὴν ἄμαξαν καὶ προσεπάθουν εἰ δυνατὸν νὰ τὴν σχίσουν μὲ τοὺς γαμψοὺς των ὄνυχας· ἄλλοι εἶχον ἀνέλθῃ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ἐξώστου καὶ ἠπείλουν νὰ ἐκβιάσουν τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθησαν νὰ ὀχυρώσουν καλὰ ἀπὸ μέσα. Μερικοὶ ἀναρριχηθέντες ἐπὶ τῆς στέγης, ἔκυπτον μέχρι τῶν παραθύρων καὶ τα ἐκτύπων μὲ τοὺς πόδας των, δὲν ἔφευγον δὲ παρὰ ὅταν καμμία σφαῖρα τοὺς ἔρριπτε νεκρούς.

Ἡ Ναπολέαινα κατατρομαγμένη ἐξεφώνιζεν. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ την καθησυχάσῃ ἡ Καγέττη, ἡ ὁποία δὲν εἶχε χάσῃ διόλου τὸ θάρρος της. Ἀλλὰ καὶ ἡ Κορνηλία δὲν ἦτο ἐντελῶς ἥσυχος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς μάχης...

Τῷ ὄντι, ἂν παρετείνετο ἀκόμη, ἡ θέσις των θὰ ἐγίνετο πολὺ δεινή. Πῶς θἀντεῖχε μέχρι τέλους ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἀπειραρίθμων λύκων; Καὶ ἂν ἀνετρέπετο, δὲν θὰ ἦτο ἄφευκτος ὁ σπαραγμὸς ὅλων, ὅσοι κατέφυγον εἰς αὐτήν;

Οἱ πυροβολισμοὶ ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅταν ὁ Κίρσεφ ἀνέκραξε:

«Τὰ πολεμοφόδια κοντεύουν νὰ τελειώσουν!»

Τῷόντι, δὲν ἔμενον περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι φυσίγγια.

«Προσοχὴ λοιπόν, νὰ σκοπεύωμεν ἀσφαλῶς!» εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἀσφαλῶς! Ἀλλὰ μήπως ἔχανον καμμίαν σφαῖραν, πυροβολοῦντες κατὰ τοῦ πυκνοῦ σωροῦ τῶν ἐπιδρομέων; Τὸ κακὸν ὅμως ἦτο ὅτι οἱ λύκοι ἦσαν πολὺ περισσότεροι ἀπὸ τὰς σφαίρας καὶ ἤρχοντο ὁλονέν... ἐνῷ τὰ τυφέκια μετ' ὀλίγον θὰ ἐσιώπων... Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; νὰ περιμένουν ἕως τὴν αὐγήν; ἀλλ' ἂν καὶ τότε δὲν ἔφευγον οἱ λύκοι;

Τότε ὁ Κασκαμπέλ, σείων τὸ ρεβόλβερ του, ἄχρηστον πλέον ἐλλείψει σφαιρῶν, ἀνέκραξε:

—Μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα!

— Τί; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα! Πρέπει ὅμως νὰ κατορθώσωμεν νὰ συλλάβωμεν ἕνα ἢ δύο λύκους.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Νά· νἀνοίξωμεν λιγάκι τὴν θύραν μὲ προφύλαξιν καὶ ν' ἁρπάσωμεν τοὺς δύο πρώτους, ποῦ θὰ θελήσουν νὰ ἔμβουν μέσα.

— Εἶνε εὔκολον ἀρά γε;

— Καὶ τί θὰ φοβηθῶμεν, κύριε Σέργιε; Μερικὲς δαγκαματιές, τὸ πολύ, πολύ. Ἀλλ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ δαγκωθῶ παρὰ νὰ φαγωθῶ.

—Ἔστω. Ἄς γίνῃ! Γρήγορα ὅμως!» ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος, ἂν καὶ δὲν ἔνοει διόλου ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ Κασκαμπέλ.

Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Ὄρτιχ, ὁ Μακρολέλεκας καὶ ὁ Κίρσεφ ἐπέρασαν τότε εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα, ἐνῷ ὁ Γιάννης καὶ ὁ Ἀλέκος ἐκράτουν τοὺς δύο σκύλους εἰς τὸ βάθος τοῦ τελευταίου, ὅπου αἱ γυναῖκες διετάχθησαν νὰ μείνουν.

Ἀφῃρέθησαν τὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἔφρασσον τὴν θύραν καὶ ὁ Κασκαμπὲλ τὴν ἤνοιξεν ὀλίγον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ τὴν κλείσῃ πάλιν ἀμέσως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν ἐξώστην εὑρίσκοντο ἕως δώδεκα λύκοι. Μόλις ἤνοιξεν ἡ θύρα, ὁ πρῶτος εἰσώρμησεν ἐντός. Ὁ Κίρσεφ ἔκλεισεν ἀμέσως. Τότε ὁ Κασκαμπὲλ καὶ ὁ Ὄρτιχ ἐρρίφθησαν κατὰ τοῦ ζῴου καὶ κατώρθωσαν νὰ του σκεπάσουν τὸ κεφάλι μ' ἕνα χονδρόπανον, τὸ ὁποῖον ἔδεσαν ἰσχυρῶς εἰς τὸν λαιμόν του.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ πάλιν. Δεύτερος λύκος εἰσῆλθε καὶ ἔπαθεν ὅσα καὶ ὁ πρῶτος. Ὄχι χωρὶς κόπον ὁ Μακρολέλεκας, ὁ Ὄρτιχ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐκράτουν εἰς ἀκινησίαν τὰ ἰσχυρὰ καὶ λυσσαλέα ἐκεῖνα ζῷα.

«Προπάντων, νὰ μὴ τα σκοτώσετε, τοῖς ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, καὶ κρατεῖτέ τα καλά».

Νὰ μὴ τα σκοτώσουν! Καὶ τί τα ἤθελε λοιπόν; Οἱ σύντροφοί του δὲν ἤργησαν νὰ το μάθουν.

Τῷ ὄντι, φλὸξ ἐφώτισε μετ' ὀλίγον τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον ἀγτήχησεν ἀπὸ οὐρλιάσματα σπαρακτικά, ἀπὸ κραυγὰς ἄλγους. Κατόπιν ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ πάλιν ἐκλείσθη, ἀφ' οὗ οἱ δύο λύκοι ἐρρίφθησαν ἔξω.

Φοβερὸν ἀποτέλεσμα εἶχεν ἡ ἐμφάνισίς των ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σωροῦ. Καὶ ἠδύνατό τις νὰ το ἴδῃ καλῶς, διότι ὁ τόπος ἐγέμισεν ἀπὸ λάμψεις κινουμένας.

Οἱ δύο λύκοι εἶχον βραχῇ μὲ πετρέλαιον, τὸ ὁποῖον ἤναψεν ὁ Κασκαμπὲλ· εἰς ταιαύτην κατάστασιν ἐρρίφθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπιδρομέων...

Θαυμασία ἡ ἰδέα τοῦ Κασκαμπὲλ — ὅπως δὰ ὅλαι του αἱ ἰδέαι! Κατεπτοημένοι οἱ λύκοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸ τῶν πυρπολουμένων συντρόφων των, μὲ οὐρλιάσματα φρικαλέα... Εἰς μάτην οἱ δύο ἐκεῖνοι προσεπάθουν νὰ σβύσουν τὸ ἀναμμένον δέρμα των. Εἰς μάτην ἐκυλίοντο κατὰ γῆς καὶ ἐσφάδαζον...

Ἐπὶ τέλους ὁλόκληρος ἡ ἀγέλη καταληφθεῖσα ὑπὸ πανικοῦ, ἔλυσε τὴν πολιορκίαν τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» καὶ ἔφυγε πρὸς τὰ βαθύτατα τοῦ δάσους. Τὰ οὐρλιάσματα ἠκούοντο ὁλονὲν ἀσθενέστερα καὶ μετ' ὀλίγον ἔγινε σιγή... Προφανῶς κάθε κίνδυνος εἶχε παρέλθῃ. Ὁ ἐχθρὸς ἔφευγε καὶ ἀκόμη ἔφευγε...

—Ἀ, Καῖσαρ!... ἀνέκραξεν ἡ Κορνηλία συγκεκινημένη, ριφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

—Ἀ, φίλε μου! εἶπεν ὁ κ. Σέργιος.

—Ἀ, πατέρα, ἀνέκραξαν τὰ παιδία.

—Ἀ, αὐθέντα μου! ἐστέναξεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Ἐ! ἔ! τί ἐπάθατε; ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Κασκαμπέλ. Ἄμα ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε πιὸ πονηρὸς ἀπὸ τὰ ζῷα.... ἀμ τί ἄνθρωπος εἶνε τότε!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΝΕΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο χθὲς ἀκόμη καὶ ὅμως παρῆλθον ἐννέα ὁλόκληροι μῆνες, ἀφ' ὅτου σᾶς ἔγραψα μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν κηδείαν τοῦ Μητροπολίτου Γερμανοῦ. Πόσον γρήγορα περνᾷ ὁ καιρὸς καὶ πόσον γρήγορα τὴν λύπην διαδέχεται ἡ χαρά! Διότι μὲ χαράν, μὲ τὴν χαρὰν ἡ ὁποία ηὔφρανε τὰς καρδίας ὅλων τῶν Ἀθηναίων, θά σας ἀναγγείλω σήμερον τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν χειροτονίαν τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τοῦ Σεβασμιωτάτου Προκοπίου τοῦ Οἰκονομίδου.

Ἐννέα ὁλοκλήρους μῆνας ὁ μητροπολιτικὸς θρόνος τῶν Ἀθηνῶν ἔμεινε κενὸς ἤ, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν φράσιν, ἐν χηρείᾳ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, δηλαδὴ οἱ σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐσκέπτοντο ποῖον ἔπρεπε νὰ ἐκλέξουν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος Γερμανοῦ. Τὸ ζήτημα ἦτο δύσκολον καὶ ἀπαιτοῦσε καιρόν. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ εὐκόλως καὶ ἀμέσως ὁ ἱκανὸς νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν ἔνδοξον θρόνον, τὸν ὁποῖον ἐλάμπρυνεν ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ ὁ Ἱεροθεος, οἱ πρῶτοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μαθηταὶ καὶ ἐπίσκοποι Ἀθηνῶν. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐκλογὴ των ἐστράφη εἰς ἓν πρόσωπον πραγματικῶς ὑπέροχον καὶ παμψηφεὶ ὑπέδειξαν ὡς ἱκανὸν διὰ τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν θέσιν τὸν Προκόπιον Οἰκονομίδην, τέως Ἀρχιμανδρίτην καὶ καθηγητὴν τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ἐπιφοιτῶν ὅπου εὑρίσκονται «δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ», ἐρώτισε τοὺς ἁγίους Συνοδικοὺς νὰ λάβουν ὁμοθύμως τὴν ἀπόφασιν αὐτήν. Καὶ τῷ ὄντι, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ σήμερον κληρικὸς συνδυάζων ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ Μητροπολίτου, μόρφωσιν θεολογικὴν σπανίαν, ἀρετὴν ἔξοχον καὶ παραδειγματικήν, χαρακτῆρα ἥπιον, γλυκύν, ἀληθῶς χριστιανικόν. Ὅσοι τον ἐγνώριζαν καὶ ὅσοι τον εἶδαν μὲ τὰ ὁλόχρυσα ἄμφιά του, μεγαλοπρεπῆ καὶ ὡραῖον, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ μετριόφρονα, εἶπον: «Ἰδοὺ εἷς ἀληθὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!»

Δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα καὶ ἀγνοτέρα χαρὰ διὰ τοὺς μαθητάς, παρὰ νὰ βλέπουν τὸν διδάσκαλόν των, — διδάσκαλον ὁ ὁποῖος τοὺς φωτίζει καὶ τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν ὡς πατέρα, — προαγόμενον καὶ τιμώμενον καὶ ἀντιμειδιόμενον. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν ἐνθουσιώδη χαράν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὁ σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς Καθηγητής των ἀνεδείχθη εἰς τόσον ὑψηλὸν ἀξίωμα. Ἂν ὅλη ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐχάρη εἰς τὸ ἄγγελμα, αὐτοὶ ἐχάρησαν περισσότερον καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν χαράν των, πρῶτοι μεταβάντες ἐν σώματι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Προκοπίου καὶ προσφωνήσαντες αὐτὸν μὲ πᾶσαν ἔκφρασιν στοργῆς, εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ. Ἀλλὰ μὲ πόσην χαρὰν καὶ συγκίνησιν ὑπέγραψε καὶ ὁ Ἀντιβασιλεύς, ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα, τὸ ὁποῖον ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογήν του! Διότι ὑπῆρξε μαθητής του καὶ ὁ Διάδοχος. Ὁ μέλλων Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων παρὰ τοῦ Προκοπίου Οἰκονομίδου, καθηγητοῦ τῶν Βασιλοπαίδων, ἐδιδάχθη τὰ τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδόξου θρησκείας, καὶ εἰς Αὐτὸν ἐπεφύλασσεν ἡ τύχη, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Βασιλέως πατρός Του, νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐκείνης τὰ πνευματικὰ τροφεῖά εἰς τὸν σεβαστὸν καὶ ἀγαπητὸν Διδάσκαλον! Ὁποία εὐτυχία διὰ μαθητήν!...

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτου ἔγινε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην εἰς τὴν Μητρόπολιν μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐπισημότητα. Ἡ παρουσία τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Πρέσβεων, τῶν Ἀρχῶν ὅλων, τὸ πλῆθος τῶν συλλειτουργῶν, Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Διακόνων μὲ τὰς λαμπρὰς των στολάς, ἡ πολυτελὴς διακόσμησις τοῦ Ναοῦ, ἡ παράταξις τοῦ στρατοῦ, ὅλ' αὐτὰ προσέδωκαν εἰς τὴν σπανίαν τελετὴν μεγαλεῖον καὶ λαμπρότητα ἔκτακτον. Ἀλλὰ τὸ ἐξοχώτερον, τὸ συγκινητικώτερον θέαμα, ἀπὸ ὅλην τὴν χειροτονίαν, ἦτο γηραιὰ δέσποινα, μαυροφόρα, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ προχωροῦσα μὲ βῆμα κλονούμενον πρὸς τὸ ἱερόν, διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς λεπτομερείας τῆς τελετῆς... Ἄρα γε ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἢ ἀπὸ ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν κλονίζεται ἡ σεβαστὴ γραῖα;... Εἶνε ἡ μήτηρ τοῦ νέου Μητροπολίτου καὶ μετ' ὀλίγον ἀσπάζεται κλαίουσα τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὁποῖον βλέπει ἀνερχόμενον εἰς τὸν ὑψηλὸν καὶ ἱερὸν ἐκεῖνον Θρόνον. Ἡ Βασίλισσα τὴν πλησιάζει καὶ τῆς ὁμιλεῖ μὲ ἀγάπην· οἱ βασιλόπαιδες θλίβουν τὴν χεῖρά της καὶ την συγχαίρονται· ὁ κόσμος τὴν βλέπει καὶ τὴν μακαρίζει. Ὁποία εὐτυχία διὰ μίαν μητέρα! Καὶ ποῖος καλὸς υἱὸς δὲν θὰ ἤθελε μίαν παρομοίαν στιγμὴν εὐτυχίας νὰ χαρίσῃ εἰς τοὺς ἀγαπητούς του γονεῖς;

Μετὰ τὴν χειροτονίαν, χιλιάδες λαοῦ μετέβησαν ν' ἀσπασθοῦν τὴν σεβασμίαν δεξιὰν τοῦ Μητροπολίτου εἰς τὸ Μέγαρόν του. Ἐπὶ ἡμέρας διήρκεσεν ἡ συγ-

χαρητήριος καὶ εὐχετήριος αὐτὴ παρέλασις τῶν πιστῶν. Μετέδην κ' ἐγώ, μικροί μου φίλοι, καὶ ὅταν εἶπα τίς εἶμαι, καὶ τί γράφω, ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ εἴπῃ:

— Νὰ διαβιβάσῃς τὰς εὐλογίας μου πρὸς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Εἴθε ἡ εὐλογία τοῦ Ποιμενάρχου νὰ σας στηρίζῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, διὰ νὰ προκόβετε ἐν παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ καὶ νὰ δικαιώσετε μίαν ἡμέραν τὰς ἐλπίδας, ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀγαποῦν.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἡ κυρία **ΦΩΤΙΑΔΟΥ**.
ΙΟΥΛΙΑ } θυγατέρες της
ΕΥΤΕΡΠΗ }
ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, παραμάνα των
ΜΑΡΟΥΛΑ θυγάτηρ τῆς Χρυσῆς καὶ ὁμογάλακτος ἀδελ. τῆς Ἰουλίας.
ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ θυγάτηρ τῆς Χρυσῆς καὶ ὁμογάλακτος ἀδελφὴ τῆς Εὐτέρπης

[Ἡ σκηνὴ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Φωτιάδου, εἰς τὸ δωμάτιον τῶν κορασίων].

ΣΚΗΝΗ Α'

ΕΥΤΕΡΠΗ, μόνη

ΕΥΤΕΡΠΗ (*Εἰσερχομένη*). Ὡραῖα! ἐδῶ εἶμαι μόνη. Θὰ νομίσουν ὅτι ἀνέβηκα γιὰ νὰ μελετήσω, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ με ἀνησυχήσῃ... Ναί! ὄρεξι που εἶχα νὰ μελετήσω! Ἐγὼ νὰ σας 'πῶ, προτιμῶ νὰ καμαρώσω λιγάκι τὰ στολίδιά μου. Δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα εὐχαρίστησις.... (*Ἀνοίγει ἓν συρτάριον καὶ ἐξάγει ταινίας καὶ διάφορα κοσμήματα. Ἐξαίφνης ἀκούει κρότον καὶ σταματᾷ*). Σὰν νὰ κούω τὴ φωνὴ τῆς μητέρας 'στὴ σκάλα... ναί, ναί,... ὀλίγον ἔλειψε νὰ με πιάσῃ 'ς τὰ πράσσα.. (*Κλείει γρήγορα-γρήγορα τὸ συρτάριον, κάθεται εἰς τὸ πιάνον καὶ ἀρχίζει τὴν σονάταν της ἀπὸ τὴν μέσην. Προσποιεῖται ὅτι δὲν βλέπει τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία εἰσέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ Β'

Η ΚΥΡΙΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΕΥΤΕΡΠΗ

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Μπᾶ! Ποῦ εἶνε ἡ ἀδελφή σου, Εὐτέρπη;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Εἰς τὸν κῆπον, μητέρα.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.— Πῶς! αἰωνίως εἰς τὸν κῆπον! Καὶ τί κάνει ἐκεῖ;

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Θὰ κυνηγᾷ πεταλοῦδες χωρὶς ἄλλο!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Ὡραία δουλειὰ μὰ τὴν ἀλήθεια! Μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βάλῃ μυαλὸ αὐτὸ τὸ κορίτσι! Αἰωνίως ἄτακτη καὶ ἀνόητη! Καὶ εἶνε ἁμαρτία, γιατὶ αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλητέρα...

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Δὲν πρέπει βέβαια νὰ την πάρω γιὰ παράδειγμα. Ἐγὼ ὅμως, μητέρα, (*Φιλεῖ τὸ χέρι τῆς μητέρας της*)...εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐμέ, μητεροῦλά μου;

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ. — Ναί, κόρη μου. Ἂν καὶ μικροτέρα, εἶσαι πολὺ πιὸ φρόνιμη καὶ πιὸ σοβαρή. Καὶ ἐλπίζω ὅτι μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃς ἀκόμη περισσότερον ἀξία τῆς ἀγάπης μου.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ὤ, ναί, μητέρα, σᾶς το ὑπόσχομαι.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Τί ἔκαμνες ἐδῶ μόνη σου;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἐμελετοῦσα πιάνο. Ἡ διδασκάλισσα δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα, γιατὶ εἶνε ἄρρωστη· ἀλλ' ἐγὼ γιὰ νὰ μὴν ὑπάγῃ χαμένη αὐτὴ ἡ ὥρα, ἐκάθησα νὰ περάσω δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ μάθημά μου.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Εὖγε, κόρη μου, εὖγε! Ἄκουσε, παιδί μου. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ ἐξέλθω· θὰ λείψω ὥς μισὴν ὥραν. Ὅταν ἔλθῃ ἐπάνω ἡ ἀδελφή σου, μὴ λησμονήσῃς, σὲ παρακαλῶ, νὰ της εἰπῇς πόσον εἶμαι δυσαρεστημένη διὰ τὴν διαγωγήν της.

ΕΥΤΕΡΠΗ. — Νὰ εἶσθε ἥσυχη, μητέρα. Θὰ της ὁμιλήσω ὅπως πρέπει.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.— Νὰ της κάμῃς αὐστηρὰς παρατηρήσεις ἐκ μέρους μου. Τῆς ἀξίζει αὐτὸ τὸ μάθημα. Καὶ ἂν τυχὸν σοῦ αὐθαδιάσῃ, 'πὲ μοῦ το, καὶ ἐγὼ την διορθώνω.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ναί, μητέρα.

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Λυποῦμαι πολὺ ποῦ σ' ἐπιφορτίζω, διότι εἴξεύρω πόσον θὰ ὑποφέρῃ ἡ ἀγαθή σου καρδία...

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Ἄ, ὅταν πρόκειται διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀδελφῆς μου...

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Δι' αὐτὸ λοιπὸν σὲ παρακαλῶ νὰ μή την λυπηθῇς καὶ νὰ τῆς τα 'πῇς καλά. Ἀπὸ τὴν πολλήν μου καλωσύνην καὶ ἀπὸ τὰ χάδια ὅλων μας ἔγινεν ἔτσι.

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Θὰ γυρίσετε γρήγορα, μητέρα; Ξεύρετε πόσον εἶμαι μελαγχολική, ὅταν λείπετε ἀπὸ τὸ σπίτι!

Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ.—Ναί, χρυσό μου παιδί· ὅσον γρηγορώτερα εἰμπορέσω. Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε νὰ σε βλέπω. Σὺ μὲ παρηγορεῖς διὰ τὴν λύπην πού μου προξενεῖ ἡ ἀδελφή σου. Χαῖρε! (*Φιλεῖ τὴν Εὐτέρπην καὶ ἐξέρχεται. Ἡ Εὐτέρπη προσπίπτει τὴν λυπημένην*).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΥΤΕΡΠΗ, μόνη.

ΕΥΤΕΡΠΗ.— (*Μόλις ἔμεινε μόνη, τρέχει ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ διευθετεῖ τὴν κόμην της, μὲ μορφασμοὺς καὶ κινήματα φιλαρεσκείας*). Καλά το ἔλεγα ἐγὼ ὅτι εἶμαι καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἀδελφήν μου! Τώρα ποῦ θά της 'πῶ ὅσα μοῦ παρήγγειλε ἡ μητέρα, θά το ἀναγνωρίσῃ κ' ἐκείνη-Ναί, θά το ἰδῇ ὅτι ἐγὼ ἀξίζω περισσότερο καὶ ἂς εἶνε ἐκείνη πιὸ μεγάλη!... Μὰ τί κάνει τόσην ὥρα εἰς τὸ κῆπον; Στοιχηματίζω ὅτι θὰ ὁμιλῇ πάλιν μὲ τὸν κηπουρόν, — Θεέ μου! πῶς καταδέχεται! — καὶ θὰ δίδῃ εἰς τὰ παιδιά του ὅσα χρήματα της ἔδωσε ἡ μητέρα γιὰ γλυκίσμασα καὶ γιὰ κορδέλες... Καλὰ λέγει ἡ μητέρα. Ποτὲ δὲν θὰ βάλῃ μυαλὸ αὐτὸ τὸ κορίτσι!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΕΥΤΕΡΠΗ ΙΟΥΛΙΑ

ΙΟΥΛΙΑ.—(*Εἰσέρχεται πηδηκτὴ κρατεῖ ἕνα κουτάκι χάρτινο*). Εὐτέρπη! Εὐτέρπη! Ἴδες δύο ὡραῖες πεταλοῦδες που ἔπιασα!

ΕΥΤΕΡΠΗ. — Ἄφησέ με καὶ σὺ μὲ τὲς πεταλοῦδές σου!

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὰ εἶνε ὡραῖες, σοῦ λέγω! Θαυμάσιες! Τὰ πτερά τους εἶνε κόκκινα καὶ χρυσᾶ· ἰδές!

ΕΥΤΕΡΠΗ. — Ἀπορῶ μαζί σου, μὰ τὴν ἀλήθεια! Εἶνε καμώματα αὐτὰ γιὰ κορίτσι τῆς ἡλικίας σου καὶ τῆς ἀνατροφῆς σου;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἂν δὲν σου ἀρέσουν ἐσένα μή τα κάμνῃς. Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν καὶ θά τα κάμνω.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃς; Διατί, παραδείγματος χάριν, δὲν μελετᾷς τὸ πιάνο σου, ὅπως ἐγώ;

ΙΟΥΛΙΑ.—Πιάνο; Ἄ, στενοχωροῦμαι! Μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ σε ἀκούω νὰ παίζῃς.

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Πὲς καλλίτερα ὅτι σ' ἀρέσει νὰ παίζῃς 'ς τὸν κῆπον!

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἂς εἶνε καὶ αὐτό, ἀφ' οὗ θέλῃς. Ἐγὼ το ὁμολογῶ τελοσπάντων: Ὅταν κάθημαι κοντὰ 'στὴ διδασκάλισσα καὶ την ἀκούω νὰ μου λέγῃ ...«Ἄ, μὰ δὲν εἶνε παίξιμο αὐτό, Δεσποινίς! Ἐμπρός, ἀπὸ τὴν ἀρχή! μὲ χρόνο! ἓν-δύο-τρία!...» δὲν βλέπω τὴν ὥρα πότε νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα, γιὰ νὰ τρέξω 'στὸν κῆπο!

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ἤθελα νὰ ἤξευρα τί γαῦστο εὑρίσκεις εἰς αὐτὸν τὸν κῆπο!

ΙΟΥΛΙΑ.—Νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω χωρὶς νὰ με ἐνοχλῇ κανένας. Κόπτω ὅσα ὀπωρικὰ φθάνει τὸ χέρι μου· φτειάνω μπουκέτα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἄνθη ἢ τὰ βάζω εἰς τὰ μαλλιά μου· ἔπειτα πηγαίνω εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ καὶ βλέπω τὰ κοριτσάκια του καὶ τα πέρνω καὶ παίζουμε μαζί. Μήπως κάμνω κανένα κακό;

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Εἰς τὸ ἑξῆς σοῦ το ἀπαγορεύω ἐξ ὀνόματος τῆς μητέρας. Πρέπει ἐκείνης νὰ σου εἴπω ὅτι εἶνε πολὺ-πολὺ θυμωμένη ἐναντίον σου. Μ' ἐπεφόρτισε νὰ σου κάμω, ἐκ μέρους της, πολὺ αὐστηρὰς καὶ πικρὰς παρατηρήσεις.

ΙΟΥΛΙΑ.— Λυποῦμαι πολὺ που γίνομαι αἰτία νὰ δυσαρεστῆται ἡ μητέρα μου. Ἐπιθυμοῦσα πολύ, διὰ νὰ την εὐχαριστήσω, νὰ βίχα τὴν κλίσιν που ἔχεις ἐσὺ εἰς τὸ πιάνο. Τελοσπάντων.. θὰ προσπαθήσω...θὰ κάμω ὅ,τι ἠμπορέσω γιὰ νὰ μάθω κ' ἐγώ... ἔ, ποιὸς ξεύρει· ἴσως μὲ τὸν καιρόν...

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Ναί, μάλιστα, περίμενε!

ΙΟΥΛΙΑ.— Θὰ ἰδῇς! Ἀλλ' ἂς τα ἀφήσωμεν αὐτά. Ἔχω νὰ σου δώσω, ἀδελφή μου, μίαν πολὺ εὐχάριστον εἴδησιν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Νὰ κούσωμεν!

ΙΟΥΛΙΑ.— Θὰ σ' εὐχαριστήσῃ πολύ, εἶμαι βεβαία. Ὅμως δὲν θὰ σοῦ την εἰπῶ ἀμέσως. Δοκίμασε πρῶτα νὰ την μαντεύσῃς.

ΕΥΤΕΡΠΗ. — Δὲν ἔχω τώρα ὄρεξι νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ αἰνίγματά σου.

ΙΟΥΛΙΑ. — Νὰ λοιπόν, γιὰ νὰ σ' εὐκολύνω: Κάποιος πρόκειται νὰ ἔλθῃ σήμερα. Ἂν τῶβρῃς ποῖος;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Καμμία φίλη μας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Ὄχι, ὄχι! ἀκόμη καλλίτερα! Πῶς; δὲν το βρίσκεις;

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Ἀφοῦ δὲν θέλῃς νὰ μού το 'πῇς, δὲν σκοτίζομαι πιὰ νὰ το μάθω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Καλά, θὰ σοῦ το 'πῶ: Θὰ ἔλθῃ... θὰ ἔλθῃ ... ἡ κυρὰ Χρυσῆ!

ΕΥΤΕΡΠΗ.—(*Ἀπογοητευμένη*) Πφ! Χαρὰ 'στὴν εἴδησι! Θὰ ἔλθῃ ἡ κυρία Χρυσῆ! (*Εἰρωνικῶς*) Ἄχ! κοντεύω νὰ λιποθυμήσω ἀπὸ τὴν χαρά μου... χά, χά, χά!

Θὰ ἔλθῃ ἡ κυρὰ-Χρυσῆ! χά, χά, χά! (*Γελᾷ*) Καὶ εἶχες τὴν ἀξίωσι νὰ το μαντεύσω; Χά, χά, χά!

ΙΟΥΛΙΑ.—Μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ γελᾷς ἔτσι! Τί, τὸ βρίσκεις ἀστεῖο αὐτό;

ΕΥΤΕΡΠΗ (*Εἰρωνικῶς*) Ὄχι δά, τὸ βρίσκω πολὺ σοβαρό. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Θὰ ἔλθῃ ἡ κυρὰ Χρυσῆ! Πῶς!

ΙΟΥΛΙΑ.—Μὰ 'πὲ μου τὴν ἀλήθεια, Εὐτέρπη. Ἐσὺ δὲν χαίρεσαι διόλου ποῦ θὰ ἰδῇς τὴν κυρὰ Χρυσῆ;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Δέν μου κάνει οὔτε ζέστη, οὔτε κρύο. Νομίζεις ὅτι λογαριάζω ἐγὼ τέτοιους ἀνθρώπους;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τὴν παραμάνα σου, καϊμένη! τὴν παραμάνα μας! Μήπως αὐτὴ δὲν μας ἔθρεψε καὶ τὰς δύο;! Μήπως δὲν εἶνε ἡ δευτέρα μας μητέρα; Μήπως ἂν δὲν ἐπίναμε τὸ γάλα της θὰ ἐζούσαμε σήμερα!

ΕΥΤΕΡΠΗ. (*Ψυχρῶς*) Αὐτὸ ἴσως.

ΙΟΥΛΙΑ.— Καὶ τώρα... ποῦ θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σπίτι μας ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, νὰ την ἰδοῦμε καὶ νὰ μας ἰδῇ... Ἀλήθεια ἐξέχασα φέρνει μαζί της ταὶ τὰ κορίτσια της: τὴ Μαρούλα καὶ τὴ Γιαννούλα...

ΕΥΤΕΡΠΗ. — Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ μόνη της!

ΙΟΥΛΙΑ.—Δὲν σε ἐννοῶ, μὰ καθόλου, δὲν σε ἐννοῶ, Εὐτέρπη. Τόση ἀδιαφορία γιὰ τὴν καλή μας Χρυσῆ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὕστερα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας, κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἀξίζει περισσότερον τὴν ἀγάπην μας.

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Μήπως γιὰ ὅσα μᾶς ἔκαμε δὲν την ἐπληρώσαμε;

ΙΟΥΛΙΑ.—Καὶ νομίζεις ὅτι πληρώνεται μὲ χρήματα τόση ἀγάπη καὶ τόση ἀφοσίωσις;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—(*Μὲ θυμόν*) Παρακαλῶ νὰ σου λείπουν αἱ παρατηρήσεις, κυρία! Ἐγὼ μόνον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου κάμνω παρατηρήσεις.

ΙΟΥΛΙΑ.— Σύ; Καὶ ποιός σου ἔδωσε τὸ δικαίωμα, παρακαλῶ;

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Ἡ μητέρα, ἂν θέλῃς. Ῥώτησέ την. Ξεύρει, ὅτι εἶμαι πιὸ φρόνιμη ἀπὸ σένα καὶ μου εἶπε νὰ σε ἐπιτηρῶ.

ΙΟΥΛΙΑ.—Ἀστειεύσαι, μικρά μου;

ΕΥΤΕΡΠΗ.—Σὰν ἔλθῃ ἡ μητέρα, θὰ ἰδῇς ἂν ἀστειεύωμαι ἢ ὄχι. Πρὸς τὸ παρὸν ἠμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισήμων ξένων σου.

ΙΟΥΛΙΑ.— Δὲν ἐπερίμενα νὰ μου δώσῃς ἐσὺ τὴν ἄδεια. Πηγαίνω καὶ μόνη μου.... Καὶ καλλίτερα εἰς τὸ ἑξῆς νὰ προσέχῃς καὶ νὰ ἐπιτηρῇς τὸν ἑαυτόν σου. Χαρὰ 'ς τὴν παιδαγωγόν! (*Ἐξέρχεται γελῶσα*).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΕΥΤΕΡΠΗ, μόνη.

ΕΥΤΕΡΠΗ.— Ἔννοιά σου καὶ θά μού τα πληρώσῃς αὐτά, σὰν ἔλθῃ ἡ μητέρα! Θὰ την κάμω νὰ σε μαλώσῃ, ὅπως σοῦ ἀξίζει... Εἴδατε ἐκεῖ αὐθάδεια: — Ἀκούω βήματα. Ποιὸς νὰ εἶνε;... Σὰν νὰναβαίνουν τὴ σκάλα δυὸ-τρεῖς μαζί. Ὤ, θὰ εἶνε ἡ κυρὰ Χρυσῆ, μ' ἐκεῖνα τὰ ἀγριοκάτσικα, τῆς κόρες της... Σωπή τώρα! Ἂς κάμω πῶς δὲν τας βλέπω, γιὰ νὰ μή με ἰδοῦν κ' ἐκεῖνες. Ἄχ! ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ τας ξεφορτωθῶ! (*Κάθηται παράμερα, ἐξάγει τὸ ἐργόχειρόν της καὶ ἀρχίζει νὰ κεντᾷ μὲ ὕφος ψυχρὸν καὶ ἀκατάδεκτον*).

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 333)

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Φίλιππος δὲν ἦτο καὶ πολὺ βαρύς. Εἶχε λιγνεύσῃ τόσον ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἤρχισαν τὰ ταξείδια, ὥστε, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ ἴδιος γελῶν, δὲν εἶχε μείνῃ πλέον τίποτε ἐπάνω του, παρὰ μόνον τὰ ἐνδύματά του.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἤρχισαν νὰ φθείρωνται. Ἀλλοῦ ἦσαν σχισμένα, ἀλλοῦ τρυπημένα, παντοῦ λερωμένα, ἐλεεινά. Τώρα νὰ τον ἔβλεπεν ἡ Λαίδη Ἔνσβορτ τὸν Φίλιππον καὶ νὰ ἔλεγεν!...

Ἐν τούτοις, μὲ ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῶν μικρῶν ταξειδιωτῶν, τὰ «παιδιὰ» τοῦ πάτερ-Ἰωσὴφ ἐκαλοπερνοῦσαν. Ἔτρωγαν λαμπρά· ἀπὸ ψῦχος δὲν ὑπέφεραν διόλου· ἐὰν ἠρώτα κανεὶς τὴν γνώμη τῶν, βεβαίως αὐτὰ θὰ ἐξεθείαζον τὰ θέλγητρα τοῦ ταξειδίου. Εὕρισκον πολὺ πλέον εὐχάριστον τὸ νὰ λιχνίζωνται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Φιλίππου καὶ νὰ βλέπουν κάπου-κάπου καὶ τὸν οὐρανόν, (ὅταν ἐξεσκέπαζε τὸ κλωβίον ὁ Φίλιππος) παρὰ νὰ εἶνε διαρκῶς φυλακισμένα εἰς κανὲν σκοτεινὸν δωμάτιον. Διὰ τοῦτο τὰ ποντικάκια ἦσαν εὐθυμότατα καὶ ἐξετέλουν τὰ γυμνάσια καὶ τὰ παιγνίδιά των μὲ τὴν αὐτὴν ὡς πάντοτε ὄρεξιν καὶ δεξιότητα. Συχνὰ μάλιστα ὁ μικρὸς των κύριος καὶ ὁ φίλος του μὲ αὐτὰ εὑρισκον τὸν ἄρτον των. Διότι ἡ ἀνάγκη τοὺς ἔκαμε νὰ ἐφαρμόσουν τὸ πρῶτον ἐκεῖνο σχέδιον τοῦ Λίλυβελ καὶ νὰ ἐπιδεικνύουν τὰ προτερήματα τῶν ποντικῶν εἰς τοὺς χωρικούς. Μετὰ τὴν παράστασιν, ὁ Λίλυβελ περιέφερε τὰ λείφανα τοῦ πίλου του καὶ οἱ θεαταὶ τῷ ἔρριπτον ὀλίγα νομίσματα, διὰ τῶν ὁποίων οἱ μικροὶ ταξειδιῶται εὕρισκον ἄρτον καὶ στέγην. Ὅσῳ ἐπροχώρουν πρὸς μεσημβρίαν τόσον αἱ αὐτοτοσχέδιοι αὐταὶ παραστάσεις ἦσαν συχνότεραι καὶ ἐπικερδέστεραι, διότι οἱ μεσημβρινοὶ εἶνε πλέον φιλοθέαμονες ἀπὸ τοὺς βορείους. Ἐν τούτοις παρήρχοντο ἐνίοτε πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ εὕρουν θεατάς, καὶ τότε ἠναγκάζοντο νὰ μένουν νηστικοί, ἂν δὲν ὑπῆρχον εἰς τὸν σάκκον διόλου ζωοτροφίαι,

—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνέβαινε πολὺ συχνά, ὡς ἐκ τῆς ἀδηφαγίας τοῦ Λίλυβελ. Ὁπωσδήποτε ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των θαρραλέως, γελῶντες τὸ πρωΐ, κλαίοντες τὸ βράδυ, τρώγοντες σήμερον, νηστεύοντες αὔριον, πότε κοιμώμενοι ὑπὸ τὸν ἔναστρον οὐρανόν, πότε ὑπὸ τὴν φιλόξενον στέγην οἰκίας.

«Ἔβλεπε μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο σῶμα». (Σελ. 342).

Ὁσάκις ὁ Φίλιππος ἐζήτει τροφὴν ἢ ἄσυλον διὰ τὴν νύκτα, σπανίως τῷ ἠρνοῦντο. Ἡ θέα τοῦ θελκτικοῦ παιδίου μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν καὶ μὲ τοὺς καλοὺς τρόπους, μολονότι ἐφορεῖτο ῥάκη, ἐκίνει πολὺ τὴν συμπάθειαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ σύντροφός του, τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀραπάκι, ἐκίνει πολὺ τὴν περιέργειαν, ὁσάκις δὲ ἐκπληττόμενοι οἱ χωρικοὶ διὰ τὴν ἀσυνείθιστον ἐκείνην συντροφιὰν ἑνὸς μαύρου καὶ ἑνὸς λευκοῦ, ἠρώτων τὸν Φίλιππον περίεργοι, ἐκεῖνος ἀπήντα: «Εἶνε φίλος μου».

Νύκτα τινὰ τοῦ Ἀπριλίου, ψυχροτάτην, ἐνῷ διέσχιζον τὰ Τεννεσσαῖα ὄρη, εὑρέθησαν εἰς ἀμηχανίαν ποῖον δρόμον νὰκολουθήσουν καὶ μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν, ἐκάθισαν ἐξηντλημένοι εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ἀτραποῦ. Ὑπέφεραν φοβερὰ ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν ὀλίγον, ἐσηκώθησαν ἐμάζευσαν φύλλα ξηρά, τὰ ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ ἑνὸς μεγάλου δένδρου καὶ κατώρθωσαν οὕτω νὰ κατασκευάσουν ἓν εἶδος φωλεᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο, χωρὶς νὰ λησμονήσουν, ἐννοεῖται, καὶ τὸ πολύτιμον κλωβίον μὲ τὰ «παιδιά».

Μόλις ἤρχισαν νὰ ζεσταίνωνται, ὅταν ἤκουσαν βήματα εἰς τοὺς θάμνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς περιεστοίχιζον. Τὰ βήματα αὐτὰ ἀντήχουν βαρέα, ἤρεμα καὶ συνωδεύοντο ἀπὸ μίαν ἀναπνοὴν ἰσχυρὰν καὶ κανονικήν. Κάτι τι ζωντανὸν εὑρίσκετο πλησίον των... Ὁ Λίλυβελ ἀνεπήδησεν ἔντρομος καὶ τὰ μάτια του ἔγιναν κάτασπρα εἰς τὸ σκότος.

— Ἀρκοῦδα! ἀρκοῦδα! ἀνέκραξεν ἀναρριχηθεὶς μ' εὐκίνησίαν πιθήκου εἰς τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον τοῖς εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς νυκτερινὸν καταφύγιον. Γρήγορα, κύριε Φίλιππε, ἀναβῆτε καὶ σεῖς γρήγορα, εἰδεμὴ σᾶς ἔφαγεν ἡ ἀρκοῦδα!

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νὰνέβω σὲ δένδρο μὲ τὰ «παιδιὰ» καὶ δὲν θέλω νὰ τἀφήσω! ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος ἀποφασιστικῶς.

—Εἶνε ἀρκοῦδα! εἶνε ἀρκοῦδα, σοῦ λέγω! ἐπέμεινεν ὁ Λίλυβελ.

—Ὄχι! δὲν εἶνε ἐδῶ ἀρκοῦδες, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Θἀνάψω ἕνα σπίρτο καὶ θὰ πάγω νὰ ἰδῶ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ παιδιὰ εἶδον ἕνα πελώριον ὄγκον κινούμενον διὰ μέσου τῶν θάμνων. Ὁ Φίλιππος ἤναψεν ἓν πυρεῖον διὰ νὰ διακρίνῃ καλλίτερα.

— Ἀγελάδα εἶνε! μιὰ ἀγελάδα! εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Ναί, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶνε ἄγρια ἀγελάδα, εἶπε φρονίμως ὁ Λίλυβελ καὶ ἡ ἄγριες ἀγελάδες εἶνε κακές!

— Μὰ ὄχι, σοῦ λέγω, μὴ φοβᾶσαι! βόσκει ἥσυχα-ἥσυχα· μπορεῖς νὰ κατεβῇς δὲν θὰ σε πειράξῃ.

— Δὲν θά με πειράξῃ βέβαια ἂν εἶνε ἥμερη ἀγελάδα· ἂν εἶνε ὅμως ἄγρια... ἐψιθύρισεν ὁ Λίλυβελ, κατερχόμενος ἀπὸ τὸ δένδρον μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν ταχύτητα, παρὰ μὲ ὅσην εἶχεν ἀνέλθῃ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ πεῖνα ἐνίκησε τὴν φρόνησιν.

— Ἀνάψετε ἀκόμη ἕνα σπίρτο, κύριε Φίλιππε, εἶπε, νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε ἀγελάδα ἄγρια· ἂν εἶνε ἥμερη θὰ τὴν ἀμέλξω καὶ θὰ πιοῦμε γάλα πολύ. Ξεύρω πολὺ καλὰ νἀλμέγω ἥμερες ἀγελάδες.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Λίλυβελ ἤξευρε νά τα κάμνῃ ὅλα,—φθάνει νὰ ἐπρόκειτο περὶ φαγητοῦ...

Ἀλλὰ τὸ πυρεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνάψῃ ὁ Φίλιππος, ἦτο τὸ τελευταῖον ποὺ εἶχε καὶ ἔπρεπε νὰ περιμείνουν ὡς τὸ πρωί, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρότασις τοῦ Λίλυβελ. Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ δύο παιδία ἐχώθησαν πάλιν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ. Ὁ Φίλιππος εὐχαριστημένος που ἠσθάνετο πλησίον του τὸ ἀθῷον καὶ ἄκακον ζῷον, τὸ ὁποῖον τόσον ἐτρόμαξε κατ' ἀρχὰς τὸν φίλον του, θἀπεκοιμᾶτο τάχιστα, ἂν οὐτος δὲν ἤρχιζε πάλιν τὰ παράπονα:

—Κρυόνω, ἐμουρμούριζεν, ἐπάγωσα.. θὰ πεθάνω.

— Πάρε τὸ ἐπανωφόρι μου! τῷ εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— Ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Φίλιππε· εἶσθε ἄρρωστος· δὲν θέλω νά σας πάρω τὰ ροῦχά σας, ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ.

Καὶ ὡς νὰ εἶδεν ἔξαφνα πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε ὁ ἐγωϊσμός, ἔπαυσε νὰ παραπονῆται, ἐχώθη ὅσον ἠμπόρεσε εἰς τὰ ξηρὰ φύλλα καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη. Ἔβγαλε τότε τὸ ἐπανωφόρι του ὁ Φίλιππος, τὸ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὸν Λίλυβελ, τὸν ἐσκέπασε μὲ τρυφερότητα καὶ ἐξαπλωθεὶς πλησίον ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτός. Ἀλλ' ὁ ὕπνος του ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, τεταραγμένος, ὡς ὕπνος πυρετοῦ.

Ὅταν ἐξύπνησε τὴν αὐγήν, ἦτο πολὺ ἄρρωστος. Εἶχε ζάλην· τοῦ ἐπονοῦσαν χέρια καὶ πόδια· πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι θά τῳ ἦτο ἀδύνατον νὰ σηκωθῇ. Ἐν τούτοις μὲ μεγάλον κόπον κατώρθωσε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του.

Ἡ ἀγελὰς εὑρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ. Ὁ Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ ἐπίσης, ἔσπευσε νά την ἀμέλξῃ. Τὸ θερμὸν καὶ παχὺ ἐκεῖνο γάλα ἀνεζωογόνησε τὰ δύο παιδία. Ὁ Λίλυβελ — ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο πρακτικοῦ πνεύματος, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῶν συμφερόντων τῆς κοιλίας του,— ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ γεμίσῃ καὶ τὸ χάλκινον ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε μαζί του, διὰ νὰ ἔχουν γάλα εἰς τὸ ταξείδιον.

Αἱ δυνάμεις τοῦ Φιλίππου ἐπανῆλθον. Εἰς τοῦτο συνέτεινεν ὁ ἥλιος τῆς πρωΐας καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο πρόγευμα. Ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσῃ τὴν πορείαν ἠθέλησε νὰ περιποιηθῇ ὀλίγον καὶ τὰ ποντίκια.

Φαντασθῆτε τὴν λύπην του καὶ τὴν ἔκπληξίν του, ὅταν ἀνοίξας τὸ κλωβίον εἶδε τὴν δυστυχῆ Χιονοῦν κατακειμένην ψυχρὰν καὶ ἄπνουν... Ἦτο τὸ ἀδυνατώτερον, τὸ λεπτοφυέστερον ἀπὸ τὰ ποντίκια καὶ παρὰ τὸ ὄνομά της, δὲν ἠμπόρεσε νἀνθέξῃ ἡ καλμένη ἡ Χιονοῦ εἰς τὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος τῆς νυκτός.

Ἦτο τὸ πρῶτον δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβαινεν εἰς τὰ «παιδιά». Ὁ Φίλιππος δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ το πιστεύσῃ. Ἔβλεπε διὰ πολλὴν ὥραν μὲ θακρυσμένους ὀφθαλμοὺς τὸ ἄψυχον ἐκεῖνο σῶμα τὸ γυμνόν... Κατόπι τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ φορεμά του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ θερμότης τοῦ σώματός του ἠμποροῦσε νἀναζωογονήσῃ τὴν νεκρὰν Χιονοῦν. Ματαία ἐλπίς!...

Τέλος ἀφ' οὗ ἔλαβαν ὅλας τὰς δυνατὰς προφυλάξεις διὰ νὰ μὴ συμβῇ παρόμοιον δυστύχημα καὶ εἰς τὰ ἄλλα ποντίκια, τὰ δύο παιδία ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των καταλυπημένα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ

Πολὺ διασκεδαστικὸν πρᾶγμα ἡ ζωγραφική, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ἠξεύρῃ κανεὶς καλὰ-καλὰ νὰ ζωγραφίζῃ!... Ὁ Στέφανος κάμνει κἄτι στρατιώτας μ' ἕνα πλῆθος γαλόνια 'στὰ μανίκια καὶ μὲ κομβία μεγάλα εἰς τὸ στῆθος, ὡσὰν παράσημα· Ἡ Ἀλεξάνδρα κάμνει κἄτι σιδηροδρόμους μ' ἕνα σωρὸ παράθυρα, ποῦ τὸ ἕνα ἐγγίζει τὸ ἄλλο, καὶ μὲ πολλοὺς-πολλοὺς τροχούς, τὸν ἕναν ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Τὸ ἀδελφάκι των ποῦ εἶνε μόλις τεσσάρων ἐτῶν, θέλει νὰ ζωγραφίσῃ καὶ αὐτό, ἀλλὰ τοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολον. Τότε ἡ μητέρα τοῦ ζωγραφίζει ἕνα σπίτι κ' ἕνα δένδρο, τὸ δὲ ἀδελφάκι κάμνει μόνον τὸν καπνόν που βγαίνει ἀπὸ τὴν καπνοδόχον καὶ τὰ μῆλα που εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, —τόσῳ πολλὰ μῆλα, ποῦ δὲν μένει πλέον τόπος διὰ τὰ φύλλα.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διασκεδάζουν ὡραιότατα, ὅταν τὰ παιδία μένουν εἰς τὸ σπίτι. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἀκοῦς:

«Μαμμά, δός μου ἕνα μολύβι! Μαμμά, δός μου ἕνα κομμάτι χαρτί».

Ἡ μητέρα ἠγόρασε μίαν δωδεκάδα μολυβδοκόνδυλα διαφόρων χρωμάτων, κόκκινα, γαλάζια, πράσινα, κίτρινα κτλ.

«Θὰ ἔχωμε γιὰ ὅλο τὸ χρόνο!» εἶπεν ὁ Στέφανος μὲ χαράν, βλέπων τὸ δέμα.

Ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε ἕνα!

«Τί τα ἐκάματε; εἶπεν ἡ μητέρα. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τελειώσουν δώδεκα μολύβια σὲ ὀκτὼ ἡμέρες; Ποῦ τα ἐβάλατε; Ἐλᾶτε νὰ ψάξωμεν μαζί».

Ἀνοίγουν τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ· ἔχει μέσα χαρτιά, εἰκόνες, ἀλλὰ μολύβια τίποτε· εἰς τὸ ἐρμάρι τίποτε· εἰς τὸ κομμὸ τίποτε· ἐπάνω εἰς τὴν ἑστίαν τίποτε· μολύβι πουθενά. Τέλος, μετὰ χιλίας ἐρεύνας ἡ Ἀλεξάνδρα ἀνακαλύπτει ἕνα μέσα εἰς τὴν κούνιαν τῆς κούκλας της καὶ ὕστερα καὶ ἄλλο χωμένον εἰς τὴν κλειδαρότρυπαν τοῦ κομμοῦ!

Ὁ Στέφανος πίπτει μὲ τὰ τέσσερα διὰ νὰ ἰδῇ κάτω ἀπὸ τὰ ἔκπλα καὶ βλέπει ἕνα κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Θέλει νὰ χωθῇ διὰ νὰ το πάρῃ· ἀλλὰ ἡ μητέρα τον κρατεῖ καὶ του δίδει τὴν σκούπαν νά το βγάλῃ ἔξω, χωρὶς νὰ λερώσῃ τὰ φορέματά του.

«Ποῦ πῆγαν καὶ κρύφτηκαν!» λέγει ἡ Ἀλεξάνδρα.

«Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐπῆγαν μόνα των· εἶπεν ἡ μητέρα· διατί νὰ μὴν ἔχουν μίαν θέσιν καὶ αὐτά; Κάθε πρᾶγμα πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν του. Ὅταν ὁ Στέφανος χρειάζεται τὰ βιβλία του, θά τα βρῇ εἰς τὴν ἐταζέραν του· τὰ μανδήλια του εἶνε μέσα 'στὸ συρτάρι· τὰ παπούτσια του κάτω ἀπὸ τὴν τουαλέττα...

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα· καὶ τὸ ψαλλίδι τῆς μητέρας εἶνε πάντα ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι τοῦ ἐργοχείρου· ἐκεῖ τὸ βρίσκω ὅταν θέλω νὰ κόψω κανένα φουστάνι τῆς κούκλας μου.

— Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δέν το βάζεις καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του καὶ το βρίσκω πεταγμένο πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Ἡ Ἀλεξάνδρα δὲν ἠξεύρει τί ν' ἀποκριθῇ καὶ κοκκινίζει...

«Πρέπει νὰ βρῆτε μιὰ θέσι καὶ γιὰ τὰ μολύβια καὶ νά τα βάζετε ἐκεῖ κάθε φορὰν ποῦ θὰ τελειόνετε τὴν ζωγραφικήν σας.

—Ποῦ νά τα βάλωμεν, μαμμά; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος. Εἰς τὴν τσέπην μου; Ὤ, ἔχω τόσα πράγματα εἰς τὴν τσέπην μου!

— Εἰς τὸ ἐρμάρι τῶν παιγνιδιῶν θὰ χαθοῦν μέσα σὲ τόσα πράγματα, εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα. Τὸ πανεράκι τῆς Μαρίας θά μας ἔκαμνε· ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν θέλει νά της ἐγγίζουν τὰ πράγματά της. Ἂν τὰ βάλωμεν ἐπάνω εἰς τὸ τζάκι, ὁ μικρὸς θ' ἀναβαίνῃ 'στὴν καρέκλα καὶ θά μάς τα πέρνῃ.... Ἔπειτα ς' τὴν κάμαρά μας ὅλα τὰ πράγματα χάνονται· κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω γιατί· ἐν ᾧ εἰς τὴν κάμαρα τῆς μαμμᾶς ὅλα τὰ πράγματα εἶνε ἐν τάξει».

Ἀπεφασίσθη νά τα βάλουν εἰς ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου τῆς μητέρας, τὸ ὁποῖον ἤνοιγε πολὺ εὔκολα. Ὑπεσχέθησαν δὲ νὰ μή τα χάνουν καὶ νά τα φυλάγουν πάλιν ἐκεῖ, κάθε φορὰ ποῦ δὲν θά τα ἐχρειάζοντο.

Ἀλλ' ὁ Στέφανος εἶνε ὀλίγον ἀνήσυχος.

«Δὲν θά το χάσω τὸ μολύβι μου βέβαια, εἶπεν· ἀλλὰ θά μου τελειώσῃ καὶ δὲν θὰ ἔχω πιά. Τότε, μαμμά, θά μου δώσῃς ἄλλο, ὅταν θά μου γίνῃ τόσῳ μικρούτσικο, ποῦ νὰ μὴν ἠμπορῶ πειὰ νά το κρατῶ;

— Ναί», ἀπήντησεν ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῇ τὰ μολύβια νὰ γίνωνται τόσον μικρὰ εἰς τὰ χέρια τῶν παιδιῶν, διότι τὰ ἔχαναν πολὺ πρὶν φθαροῦν ἀπὸ τὴν χρῆσιν.

Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα προςέθεσε μὲ σοβαρότητα:

«Τὰ μολύβια τελειόνουν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάνωνται!»

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

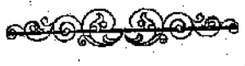

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ ξυλουργὸς μὲ προσοχὴ
τὰ ξύλα του ἰσόνει
πλανίζει, κόφτει, πελεκᾷ
κι' ἀδιάκοπα καρφόνει.

Ὁ γύφτος ἀπ' τὰ σίδερα
κι' ἀπ' τὲς φωτιὲς δὲν βγαίνει
καὶ ἡ βαρειά του ἀδημηρὶς
ἀνεβοκατεβαίνει.

Ὁ κτίστης καὶ ὁ μαρμαρᾶς
δουλεύουν τὰ λιθάρια
καὶ ὁ ψαρᾶς 'στὴ θάλασσα
γυρίζει ναῦρη ψάρια.

Ὅλοι μὲ θέλησι καὶ νοῦ
ἀδιάκοπα δουλεύουν
καὶ 'ς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς
τρέχουν, μοχθοῦν, παλεύουν.

Καὶ τὰ παιδάκια τὰ μικρὰ
μόνη δουλειὰ τοὺς ἔχουν
τὸ ἀγαπητὸ σχολειό, κι' ἐκεῖ
μὲ προθυμία τρέχουν.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἐκηρύχθη ἀνεξάρτητον Βασίλειον καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐξελέχθη ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας Ὄθων (7 Μαρτίου 1832), οἱ εὐφυεῖς Παρισινοὶ ἔλεγον: «Διὰ νὰ ὑφάνῃ κανεὶς εὐτυχὲς μέλλον διὰ τοὺς Ἕλληνας, χρειάζεται βάμβακα, μέταξαν, νῆμα καὶ ἔριον.» (Pour tisser aux Grecs une heureuse distinée, il faut coton, soie, fil et laine).

Εἰς μάτην θὰ ἐπεχείρει νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὰ ἀκατάληπτα αὐτά, ἂν δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψει του ὅτι ἀπετέλουν ἓν ὡραῖον λογοπαίγνιον. Οἱ Παρισινοὶ ἔλεγον ἁπλούστατα ὅτι διὰ νὰ εὐημερήσῃ ἡ Ἑλλάς, πρέπει ὁ Ὄθων νὰ εἶνε Φιλέλλην» (qu'Othon soit Philellène).

Ὅσοι γνωρίζουν, ἢ ὅσοι σπουδάζουν τὴν γαλλικὴν καὶ συλλέγουν λογοπαίγνια, ἂς σημειώσουν καὶ αὐτό, ὄχι μόνον ὡς εὐφυές, ἀλλὰ καὶ ὡς συνδεόμενον μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ τῆς *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ* πρὸς ἕνα κύριον:

— Διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ζήτημα, πρέπει νά το ἐξετάσῃ *εὐρέως*

Καὶ ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*:

—Μπᾶ! οἱ Ἑβραῖοι λοιπὸν ἐξετάζουν τὰ ζητήματα;!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονισμένου Τυμφρηστοῦ

* * *

Ὁ *Διδάσκαλος*. — Πῶς ὀνομάζεται λοιπὸν αὐτὴ ἡ νῆσος;

Ὁ Τοτὸς σιωπᾷ. Εἷς συμμαθητὴς τοῦ ψιθυρίζει ὄπισθεν:

—Αἴγινα!... Αἴγινα!... Αἴγινα!...

Καὶ ὁ Τοτὸς στρεφόμενος ἀποτόμως:

— Ἔ, καὶ τί *ἔγινες*;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πετταυοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Παιδιά μου, ἡ προθεσμία διὰ τὸν «Μικρὸν Διαγωνισμόν». *Ἔμμετρος Λαιρετισμὸς πρὸς τὸν Ἰεμιᾶνα*, λήγει τὴν 15 τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου. Ἕως τότε ἐλπίζω νὰ δημοσιευθοῦν καὶ τἀποτελέσματα τῆς Γ' Κυριακῆς, τὰ ὁποῖα ἑτοιμάζονται ἤδη. Τὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ θὰ περιέχῃ πλῆθος εἰκόνων.

Τί ἀστεῖον καὶ περίεργον ὄνειρον ποῦ εἶδεν ὁ φίλος μου *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*! «Μοῦ ἐφάνη — γράφει, —ὅτι ὁ *Δὸν Κιχώτης*, ὁ *Κοραῆς*, ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* καὶ ἐγὼ ἐχορεύαμεν ἐπάνω...(εἰς τὸ σχοινί;... ὄχι!) ἐπάνω εἰς τὸ σκέπασμα ἑνὸς βαγονίου τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου! Αἴφνης ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφυγεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπόγειον σήραγγα καὶ ἐγώ... ἔπεσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου εἰς τὸ πάτωμα!!» Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶνε ὅτι ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων* θέλει νὰ γίνῃ νουνός, βαπτίζων τὴν ἄσπρην ἐκείνην γάτταν, τὴν φίλην τῆς Πίσσας: «Πριγκήπισσαν Λευκήν». Ἔστω!

«Κατευχαριστήθην, ἀγαπητή μου, —μοῦ γράφει ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, —ποῦ ἐδημοσίευσες τὴν Μικρὰν Στιχουργικήν. Ἔμαθα πολλὰ πράγματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ποίησιν, τὰ ὁποῖα πρὶν δὲν ἤξευρα· εἶνε λίαν χρησιμωτάτη». Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μοῦ στέλλει ὡραιοτάτους στίχους διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀνανία, ὁ ὁποῖος τὴν εὐχαριστεῖ πολύ. Κ' ἐγὼ τὴν εὐχαριστῶ διὰ τοὺς δύο συνδρομητάς ποὺ μου ἔχει ἑτοίμους καὶ διὰ τὰς τόσον τρυφερὰς ἐκφράσεις.

Φίλτατε Ι. Δουρέντε, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐδέχθην τὸ πρῶτον, δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ καὶ τὸ δεύτερον ψευδώνυμον. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο, μὴ ἐπαναστατικὸν καὶ νὰ μελετήσῃς καλὰ τὴν Μικρὰν Στιχουργικήν.

Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί ἀπέγινε τὸ τετράστιχόν σου, *Ὕμνο τῆς Ἐλευθερίας*. Ἂν ὅμως δὲν το εἶχες γράψῃ χωριστά, πιθανὸν νὰ ἔμεινε μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν καὶ νὰ ἐχάθη. Πῶς λυποῦμαι!—Ἡ ἔμμετρος μετάφρασίς σου ἀρκετὰ καλή.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ γενναῖον «ἐξοπάθημα» *Δροσερόν* μου *Πήλιον*, τὸ ὁποῖον ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃ. «Χρειάζεται *μικρὰ* προσοχὴ πολλάκις, διὰ νὰ μὴ ὑποπίπτωμεν εἰς *μεγάλα* λάθη» εἶπεν ἕνας συγγραφεύς. Ἀλλ' ἀληθεύει καὶ τὸ ἐναντίον: Χρειάζεται *μεγάλη* προσοχή, διὰ νὰ μὴ ὑποπίπτωμεν εἰς *μικρὰ* λάθη. Εἰς τὸ ἑξῆς λαμπὸν πρόσεχε, ἀγαπητέ μου.

Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀρχιμήδη Μαθηματικέ*, καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τόπον νὰ την ἐδημοσίευα ὁλόκληρον, διὰ νὰ φανῇ τόσον μὲ ἀγαποῦν οἱ παλαιοί μου φίλοι καὶ μὲ πόσην λύπην με ἀφίνουν, ὅταν μεγαλόνουν. Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος θὰ σε ἀντικαταστήσῃ, νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος, νὰ τον γνωρίσω καλλίτερα καὶ νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχῃ σχέσιν μὲ τὴν πολιτικήν, τῆς ὁποίας εἴμεθα ὅλως μακράν. Οἱ σημειωθέντες τόμοι τοῦ Βραβείου ἐστάλησαν.

Συμβαίνει καμμίαν φορὰν, *Μινώταυρε*, μερι-

καὶ ἄσκεπτοι νὰ μοῦ ἐπιστρέφουν τὸ φύλλον, χωρὶς νὰ σημειώνουν τὸ ὄνομά των· ἐγὼ δὲ τότε πῶς νὰ ἠξεύρω ποῖον συνδρομητὴν πρέπει νὰ διαγράφω; — Ἡ Κυριακὴ βραδύνει διότι ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸν ἡ ἐξέλεγξις τόσων ἀπαντήσεων καὶ ἡ κατασκευὴ τόσων εἰκόνων.

«Ὡραιοτάτην, θελκτικωτάτην, μαγευτικωτάτην καὶ πολυπόθητον ὀνομάζει τὴν ἀλληλογραφίαν μου ἡ ἐνθουσιώδης μόνη φίλη *Κορα**λλιογενὴς Νῆσος*. Καὶ διὰ νὰ ἰδῆτε πόσον με ἀγαπᾷ, φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ λεύκωμα μιᾶς φίλης της, εἰς τὴν ἐρώτησιν «Τί τὸ ἡδύτερον;» ἔγραψεν «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων». Ὤ, σ' εὐχαριστῶ, καλή μου φίλη. Ὅταν ἔλθῃς πάλιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, ἐλπίζω νὰ ἰδῇς τὴν Πίσσαν καὶ τὸν Ἀναναίαν.

Ἀττικὴ Μέλισσα, αἱ ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης σου μὲ μαγεύουν. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Περίμενε· μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Διηγήματος καὶ τότε βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος.

Τὰ «μαγικὰ» δὲν σοῦ ἐχρησίμευσαν εἰς τίποτε, καλή μου *Μαρουσιώτισσα*. Σὲ βεβαιῶ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ *Τὶκ-Τὰκ* δὲν εἶνε οὔτε Βορρέας οὔτε Βορές. Μήπως σοῦ το εἶπε τὸ Τρακεζάκι; Ἔ; Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, θὰ εὕρῃς τοὐλάχιστον τὸ ὄνομα τῆς *Μυροβόλου Ροδῆς*; — Βέβαια, καὶ τὰ δύο ποιήματα νὰ μοῦ στείλῃς.

Μὴ ἀμφιβάλλῃς, *Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου*, ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους μου φίλους. Νὰ μοῦ γράφῃς ὅπως ἠμπορεῖς καὶ ἔννοια σου διὰ τὰ λάθη. Κ' ἐγὼ σὲ φιλῶ γλυκὰ-γλυκά.

«Πρασφιλῆ της» μὲ ὀνομάζει ἡ *Λευκὴ Πεταλοῦδα*, καὶ μέσα εἰς τὸ Π ἔχει περασμένο ἕνα ἀγγελάκι καὶ ἀπεπάνω ἕνα περιστέρι μ' ἕνα γράμμα 'στὸ στόμα. Τί ὡραῖα! — Ὁ Ὀρφανός, ὁ ὁποῖος τόσον σοῦ ἀρέσει, θὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς ὅλον τὸν τόμον τοῦ 1896, ἀγαπητή μου.

Ὡραῖος ὁ διάλογός σου, *Δὲν Κεχώτη*, μετὰ τῆς δεσποινίδος ἐκείνης ποῦ ἔχει τὸν μεγάκαλον ἐξάδελφον. Ἀπήντησες ὡς νὰ ἦσουν ὁ κ. Φαίδων ὁ ἴδιος. Εὖγε.

Κρῖμα νὰ κτυπήσῃ τόσον γρήγορα ὁ κώδων, *Μυρσίνη*, καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολήν... Ἄλλοτε λοιπὸν περισσότερα.

Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἡρώων τοῦ Τροϊκοῦ πολέμου, *Χρυσάετε*; Συμβαίνει ὅμως καμμίαν φορὰν εἰς τὰς Ἀκροστιχίδας νὰ χωρῇ ἐπίσης καὶ ἄλλη λέξις.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σου, *Κωνσταντῖνε Ζάχε*. Νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ ὅσον ἠμπορεῖς. Σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ μελετώμενον *ξεσπάθωμα*, διὰ τὸ ὁποῖον σοῦ ἔστειλα τὰς ζητηθείσας ἀγγελίας. Περιμένω τὸ ψευδώνυμον. — Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔλαβε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ γνωρίσῃ τὸν *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* καὶ τοῦ ἔκαμε λαμπρὰν ἐντύπωσιν ἡ σεμνότης τοῦ ὕφους του.

Στάδιον τῆς Νικοπόλεως, ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν που γράφεις, ἀλλὰ μία ἄλλη φίλη μου. Ὥστε οἱ ἀσπασμοί σου ἀναβάλλονται, ἕως οὗ μοῦ γράψῃς, ἂν θέλῃς νὰ τους διαβιβάσω εἰς τὸνομά της, διότι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω τὸ ψευδώνυμόν της. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βιβλίον.

Εἰς κάθε ἐπιστολήν, *Γενναῖε Καλλικρατίδα*, ἀπαντῶ τακτικά, τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ κάμνω Ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν λῆψίν της. Ὥστε ἡ ἐπιστολή σου τῆς 7 Σεπτεμβρίου δὲν θὰ ἐλήφθη εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔγραψα τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 37ου καὶ τοῦ 38ου φύλλου. Ἀλλὰ ἠμπορεῖς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς καὶ πρὶν λάβῃς ἀπάντησιν, ἀφ' οὗ μάλιστα εἴμεθα τόσῳ μακράν.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον, *Ὡραία Πρίγκηπος*, ἀλλὰ τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχὴν θέλω νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά. Ναί;

«Τὰ Παθήματα ἑνὸς Γιαννάκη Σωππάρ», *Σοφὲ Πιττακέ*, εὑρίσκονται εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894, ὁ ὁποῖος τιμᾶται φρ. 7.

Χαριτωμένον τὸ στιχουργημά σου «Αἱ ὀνειροπολήσεις τοῦ Θωμᾶ». *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ἐγέλασα πολύ. Οἱ στίχοι σου ὅμως, ἂν καὶ ὄχι χωλοί, — διότι ὅλοι ἔχουν ἀπὸ δεκαπέντε συλλαβάς — στεροῦνται ρυθμοῦ. Διάβασε τὴν Μικρὰν Στιχουργικήν.

Ἔχε ὑπομονήν, *Ἰωνισμένε Τυμφρηστέ*. Μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῇς καὶ τὸν Γ' Ρεμβασμὸν τοῦ Ἀναναία καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς περιφήμου καινοτομίας μου. Σοῦ στέλλω τὸ θερμότερό μου φιλὶ διὰ τὴν ἑορτήν σου.

Διατί νὰ εἶμαι θυμωμένη μαζί σου, *Μινώταυρε*; Ὄχι, καϊδί μου, σὲ ἀγαπῶ ὅπως πάντοτε. Ἓν μικρὸν παράπονον μόνον σοῦ ἔχω, ὅτι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ γράφεις ἐπιστολὴν καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ μοῦ δίδεις κόπον. Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι ἅμα τὸ κάθε τί εἶνε γραμμένον εἰς ξεχωριστὸ χαρτί, εὐκολύνεται ἡ ἐργασία μου;

Καὶ ἔλεγα τόσον καιρόν: τί νὰ γίνεται, μὰ τί νὰ γίνεται ὁ ἀγαπητός μου.... *Βασιλεὺς τῶν Δασῶν*; (παρ' ὀλίγον νὰ σε ὀνομάσω μὲ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον). Ἐχάρην πολὺ ποῦ ἔλαβα τέλος πάντων ἐπιστολήν σου καὶ ἐλπίζω τώρα πάλιν νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Τὰ φυλλάδια ἐστάλησαν.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. — Ἡ Ποιμενικὴ *Φλογέρα* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαρίταν* καὶ τὴν *Γῆν τῆς Ἑλλάδος* ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Νεράϊδα τοῦ Γαλοῦ* πῶς πηγαίνει εἰς τὸ Ἰλβεῖον. Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἑλλάδος* συγχαίρει τὴν *Σαπφὼ Σκιαδαρέσκη* διὰ τὸ βραβεῖόν της. — Ὁ *Ἀνδρεῖος Σουλιώτης* ἀσπάζεται τὸν *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως*· τὸ *Δροσερὸν Ἠλίον* ἀσπάζεται τὸν *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην*, τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* καὶ τὸν *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως*. — Ὁ *Ἀρχιμήδης ὁ Μαθηματικὸς* ἀντεπεύχεται εἰς τὸν *Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην* τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἀποχωρῶν δέ, ἀποχαιρετᾷ ὅλους τοὺς φίλους μου καὶ τὰς φίλας. — Ἡ *Ἀττικὴ Μέλισσα* ἀσπάζεται τὴν *Μαύρην Θάλασσαν* (ἧς ζητεῖ τὸ ὄνομα ἢ τὰ ἀρχικά) καὶ τὴν *Ἰρυσῆν Πεταλοῦδαν* ἡ *Κορα**λλιογενὴς Νῆσος* τὴν *Ἀθηναίδα* ἡ *Μυρσίνη* τὴν *Δάφνην* (ἣν συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον καὶ διὰ τοὺς λαμπροὺς της βαθμοὺς εἰς τὸ Σχολεῖον, τὴν ἐπαινεῖ δὲ πολύ)· ὁ *Γενναῖος Καλλικρατίδας* τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ τὸν *Φαῖβον Ἀπόλλωνα*· ὁ *Διόδοτος* τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ τὴν *Φίλην τῆς Διαπλάσεως* (εἰς ζητεῖ τὸ ὄνομα)· ἡ *Ὡραία Πρίγκηπος* τὴν *Δέαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει) καὶ τὴν πρώην *Ἀττικὴν Νύκτα*, (ἣν συγχαίρει καὶ διὰ τὸ νέον βραβεῖον). — Ὁ *Χιονισμένος Τυμφρηστὸς* ἀσπάζεται τὴν *Χιονισμένην Ὀδησσόν*, τὴν ὁποίαν δὲν ἠξεύρει ἂν τὴν ἐπεσκέφθη τὸ χιόνι, ἐν ᾧ αὐτὸν τὸν ἐπεσκέφθη. — Ἡ *Ἀθρα τοῦ Φαλήρου* δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν *Μαγευμένην Ἀσπίδα*, τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται, οὔτε τὸνομά της, οὔτε τὰρχικά της, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Μέδουσαν*, τὴν ὁποίαν παρακαλεῖ, ἂν τὴν ἰδῇ, νὰ μὴ τὴν *μαρμαρώσῃ*. — Ἡ *Ἑλικωνιὰς Παρθένος* πληροφορεῖ τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιὰν* ὅτι ὀνομάζεται Ἑλένη Ἀραβαντινοῦ, ἐτῶν 15, καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — Ἡ *Λευκὴ Πεταλοῦδα* δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ εἰς κανένα τὸνομά της, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Κεφαλληνιακὴν Ἀθραν* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἦτο καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν.

Ἀπὸ *ἕνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της *Χρυσοῦν Δίωνα*, *Γῆν τῆς Ἑλλάδος* (μαλὰ τῆς τὰ ἔψαλε τῆς φίλης της) *Ἀθραν τοῦ Φαλήρου* (ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* δὲν εἶνε υἱὸς τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, οὔτε πηγαίνει εἰς τὸ Λύκειον τοῦ κ. Μακρῆ). *Δημ. Ν. Χατζῆσκον*, *Κωνστ. Ἀγ. Παπαδόπουλον*, *Θησέα Θ. Περιστιάνην* καὶ τὴν ἀδελφήν του *Ἤβην*, *Διόδοτον*, (ἡ Πίσσα ἀντασπάζεται τὴν γάταν του *Τίγρην*). *Ἀνδρεῖον Σουλιώτην* (διατί μου γράφει τόσον ὀλίγα;) *Γελαστὸ Παιδάκι*, *Τριπτόλεμον*, *Στέφανον Κότσον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ὀκτωβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 26 Νοεμβρίου.

479. Συλλαβόγριφος.

Ἐὰν εἰς δύο συνδέσμους ἀντωνυμίαν θέσῃς ποτάμι τῆς Εὐρώπης εὐθὺς θὰ ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

480. Στοιχειόγριφος.

Ἂν ἄνθη μὲ δύο γράμματα νὰ ζώσῃς καταρθώσῃς, θηρίον φοβερώτατον εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου

481. Λεξίγριφος.

Ἐὰν ἐκβλίψῃς πρόθεσιν, τὸ πρῶτον θὰ ἀπαντήσῃς· συγκριτικὸν ἐπίθετον εἶνε τὸ δεύτερόν μου· μπορεῖς δὲ μὲ τὸ τρίτον μου τὸ σκότος νὰ φωτίσῃς καὶ ξακουσμένος στρατηγὸς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντείνου τοῦ Παλαιολόγου

482. Αἴνιγμα δημῶδες.

Κολοκύθι μ' ἑφτὰ τρύπες – κ' ὄνομα κάθε τρυπιέτσα φαίνεται σὰν κολοκύθι — μὰ δὲν εἶνε κολοκύθι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναμμένου Σπίρτου

483-484 Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *Χείρων* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πέσσος*
2. Ὁ *τύφος* διὰ 10 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *Λύσσα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγεμένου Βασιλάκουλου

485-488. Περιφράσεις.

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας
2. Ἡ θεία μάστιξ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Χελιδόνος

3. Τὸ ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς
4. Ἡ καταιγὶς τῆς χιόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Οὐρανίας Σ. Δισύλλα

489-495. Σύνθεσις λέξεων.

Αἱ κάτωθι 15 συλλαβαὶ νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως ἀνὰ τρεῖς ὥστε νὰ ἀπαρτελέσωσι τὰ ὀνόματα 5 πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

α, ρα, κος, νι, πε, καὶ, ζους, σους, κε, τρα, α, ψα, καὶ, φω, λαμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἠπειρώτου.

494-498. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις.

ἥττα, ἐγώ, λύκος, ἀνώ, ἄξιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Πετρίτου.

499. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα πτηνοῦ.

1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τῆς Τουρκίας. 3, Βασιλεύς. 4, Ζῷον. 5, Κράτος. 6, Μεγαλόνησος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταδίου τῆς Νικοπόλεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1896

486. Ἠὼς (Η, ὡς). — **487.** Ἵππος, πῶς. — **488.** Ἄρης Ἀσήρ. — **489.** Ὁ ἀραβόσιτος.

490. ΣΠΙΝΟΣ
κ ω π α Ι ς
δ ε λ Φ ο ὶ
π ά Ν θ η ρ
κ Ο δ ρ ο ς
ΣΕΡΒΙΑ

461.
Α Α
ΡΗΤΩΡ
Τ Ι
ΕΛΛΙΑ
Μ Δ
ΙΑΣΩΝ
Σ Η

492-493. 1, *Ὥρα*, ὥρας, Ἥρας, ἧρος, ὅρος, κόρος, κόννος, Κρόνος, *Χρόνος*. 2, *Ἔτος*, ἕλος, ὅλος, οἶος, Ἴος, ἴον, Ἴων, ἰὼν, *Αἰών*. — **494-498.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων κ, μ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Ἀκμή, μακρός, κόσμημα, κτῆμα, μικτός. — **499** ΑΝΙΑ, ΡΟΙΑ, ΑΝΝΑ. (1, ΑσυΡία. 2, ΝηιΟΝ. 3, ΙονΙοΝ. 4, ΑσκΑνΙΑ). — **500.** Ἡ παιδεία ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις κόσμος, ἐν δὲ ταῖς δυστυχίαις καταφύγιον. — **501.** Ἄδικος μύνησις κερκλείει φθόνον.